

CHUŤ NA BARVY

Pupík netrpělivě běhá kolem plotu. Brzy by se tady měla objevit Míša. Už je tady! Dívka otevře branku a pejsek na ni okamžitě radostně vyskočí.

„Haf, haf!“ má radost, že přišla jeho ošetřovatelka.

Dívka se přidřepne a s úsměvem pejska podrbe na kožíšku.

„Pojď domů, Pupíku,“ řekne po chvíli. „Mám hlad jako vlk.“

Pejsek se od Míši nehne ani na krok. Čeká, až se holčička vysleče a umyje si ruce, pak ji následuje do kuchyně. Tam paní Kateřina připravuje oběd. Pupík sedí u Míšiných nohou a poslouchá vyprávění ze školy.

„Jejda, mami, musím ti, ukázat, co jsem dostala,“ vzpomene si najednou Míša a vyskočí ze svého místa, aby něco vytáhla ze svého batohu. Po chvíli se vrací zpátky do kuchyně a nese v ruce list papíru.

„Podívej!“ ukazuje mamince barevný výkres. „Dnes jsme v hodině výtvarné výchovy kreslili ptáky z našeho okolí. Tohle nakreslila Kája. Požádala jsem ji, aby mi ho dala. Moc se mi ten obrázek líbí.“

„Je krásný!“ pochválí ho paní Kateřina a Pupík zvedne hlavu výš, aby si ho taky prohlédl. Uprostřed výkresu se prochází pták s korunkou a pyšně ukazuje svůj mohutný ocas. Ach, ano! Pupík už si vzpomíná. To je přece páv! Kdysi ho v Kájině zahradě viděl. Ten je ale nádherný. Hrozně se napaňuje, to je toho.

„Pche,“ odfrkne si pohrdavě Pupík a znechuceně si vleze pod stůl. Míša s maminkou si toho však ani nevšimnou. Povídají si o ptáčích: o hýlech s červenými bříšký, o zlatavých žluvách, o sýkorkách

modřinkách vybarvených do bílé, žluté a modré nebo o duhově zbarvených vlhách.

„Ti ptáci jsou tak nádherní! Tak pestří!“ projevuje své nadšení Míša. „Uvidíš, mami, bude to moc krásná výstava!“

Po obědě jde Míša do svého pokoje napsat si domácí úkol, ale Pupík tentokrát zůstane dole. Když paní Kateřina odejde do svého pokoje, pejsek vyjde z kuchyně a rozhlédne se kolem sebe. Když se ujistí, že ho nikdo nepozoruje, postaví se před velké zrcadlo v předsíni a pečlivě se na sebe podívá. Prohlíží se od špiček uší až po ocas. Ano, teď už je všechno jasné! Nebo přesněji řečeno všechno je bílé! Pupík se rezignovaně ještě víc přiblíží k zrcadlu. Nic se nezměnilo. Ano, je celý bílý! Nos a oči se nepočítají. Jedná se o kožíšek. A na něm bohužel není ani jeden barevný chloupek!

Není divu, že nad ním nikdo nežasne.

Chybí mu barvy!

